

חַיְנוּ

CHAYENU

Daily Torah Study

~ SPECIAL EDITION ~

CHASSIDUS : חסידות
BASI L'GANI : באתי לגני
Yud Shevat 5781 : י' שבט תשפ"א

חסידות

CHASIDUS

פרק אחד עשר מהמשך באתי לגני השי"ת מכ"ק אדמו"ר הרי"צ זצוקלה"ה
 CHAPTER 11 OF THE DISCOURSE CONTINUUM "BASI L'GANI" 5710
 BY THE PREVIOUS REBBE RABBI YOSEF YITZCHOK SCHNEERSON

Original Hebrew text - with permission of **Kehot Publication Society**
 Courtesy of **Vaad Hanochos b'Lahak**
 Translated by **Rabbi Eliyahu Touger** and **Rabbi Sholom Ber Wineberg**
 Edited by **Uri Kaploun**
 Published and Copyright by **Sichos In English**

לעילוי נשמות
 ר' אברהם חיים ישראל ע"ה בן ר' יוסף ז"ל
 וזוגתו מרת רעכיל ע"ה בת ר' עזריאל איכל הי"ד
 נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו לאיו"ש טובות מתוך הרחבה (ו) בשמחה וטוב לבב

Tzivos Hashem

The Flow: The Maamar, in the previous chapters, discusses the purpose of creation, namely, to make a dwelling place for God in our physical world, by bringing the “Shechima” (Divine Presence) back to “the garden” (earth) as it was at creation, and even more so. This happens through our making God relevant and important in a world which seems ungodly and mundane, transforming the “darkness” of the world into “light,” to the point that what seems as darkness itself becomes luminous.

This mission was primarily given over to the Jewish nation, who create a dwelling place through sitting and studying Torah, despite the challenges of exile. It is by virtue of these deeds that the Jewish people are called *Tzivos Hashem* (the legions of G-d).

The word *Tzivos* has three meanings: 1 – army, 2 – set time, 3 – varied beauty. It is the various “types” of Jews, with their unique mission and contribution, who create the dwelling place, and they fulfill this mission in the allotted time given to them in this world.

The discourse continues in this chapter to explain the first interpretation that the Jewish people fulfilling the mission of making a dwelling place for G-d are described as God’s army.

[See page 6 for some background]

ולבאר בעומק יותר מה שישאל נקראים
בשם צבאות הוי',

דשם צבאות הוא שם קדוש, דהוא מהו'
שמות שאינם נמחקים,

ישם זה נתגלה על ידי הנביאים,*
דבתורה לא נזכר שם צבאות, ונזכר רק
"צבאות הוי'" וקאי על ישראל,

וצריך להבין מהו זה המעלה, כלומר
בשביל איזה מעלה ומרונה נקרא ישראל
בשם "צבאות הוי'" ? והתואר הזה ניתן
לישראל ביציאתם ממצרים דוקא.

אך הענין הוא דהנה איתא במדרש רבה
(שמות פרק ג') 'שמי אתה מבקש לידע?
לפי מעשי אני נקרא! וכשאני נלחם עם
הרשעים אני נקרא צבאות!'

אם בן מוכן דשם צבאות הוא שם
דמלחמה, וכן איתא בשערי אורה לר'
יוסף גיקטיליא, דשם צבאות הוא בנצח
והוד, ומשם נמשכות כל המלחמות
שבעולם. וצריך להבין מהו השייכות
דמלחמה לנצח והוד שיהיה משם
נמשכים כל המלחמות שבעולם?

והנה ענין הנצחון שייד בגדול דוקא, דמי
שהוא שפל בערך, הנה אם יאמר אדם
כנגדו לא ינצח (אלא יכול לענות עזות),
ודוקא מי שהוא גדול הרי יש בו מדת
הנצחון, דכאשר יאמר אדם דבר נגדו
או יעשה דבר שאינו כרצונו, הנה ינצח
כנגדו להוציא כאור צדקו.

והוא על דרך שאמרו רבותינו ז"ל (יומא
כג, א) כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר
כנחש אינו תלמיד חכם, ופירש רש"י

Let us examine from a deeper perspective why
the Jewish people are called Tzivos Hashem
"the legions of G-d".

The word Tzva-os is one of the seven holy
Names of G-d that may not be erased.

It was first revealed as such by the Prophets,
for in the Torah it is used only in reference to
the Jewish people.

Let us now seek to understand what particular
quality of the Jewish people earned them the
title of "the legions of G-d," and why it was first
accorded them when they left Egypt.

[Concerning the unique significance of each
of the Divine Names,] the Midrash Rabbah
(Shmos 3:[6]) writes: "Do you desire to know
My Name? — I am named according to My
deeds... When I wage war against the wicked
I am called Tzva-os."

It is clear, then, that this is a name of war. So
too we read in Shaarei Orah of R. Yosef Gikatilla:
"The Name Tzva-os relates to the Sefiros of
Netzach and Hod [lit., 'victory' and 'glory'], and
from there evolve all the wars in the world." We
need to understand: Why is this so, that all
worldly battles stem from these two divine at-
tributes? what is the connection?

The attribute of [seeking] victory is to be found
only in a great man. If someone speaks up in
defiance of a lesser man, he may retort boldly,
but he will not overrule him. A great man,
however, will endeavor to vanquish anyone
who speaks or acts contrary to his will, and
will seek to establish the truth of his position.

Indeed, the Sages teach that "any scholar who
does not bear a grudge and seek revenge like a
snake is not a scholar" (Yoma 23a). Rashi ex-
plains that the scholar will seek revenge and

נוקם נקמתו וְנוטֵר אִיבָה בְּלִבּוֹ כְּנָחֵשׁ (ועֵינֵינוּ הַדְּיוּקָה
נָחֵשׁ דְּיוֹקָא מְבוּאָר שָׁם).*

וְהַקְשָׁה בְּנִמְרָא: וְהָא כְּתִיב "לֹא תִקּוּם וְלֹא
תִמּוֹר"?

וּמְכַל מְקוּם הָרִי יֵשׁ הֵיתֵר לְתַלְמִיד חֶכֶם לְהִיּוֹת
נוֹקֵם וְנוֹטֵר. אֲמַנְם הַנְּקִימָה וְהַנְּטִירָה שְׁמוּתָתָה
לְתַלְמִיד חֶכֶם (וְעוֹד יוֹתֵר שְׁמֻחֻיב בָּהּ) אֵינוֹ
חֵם וְשְׁלוֹם הַנְּקִימָה וְהַנְּטִירָה הָאִמּוּרָה בְּתוֹרָה,
וּכְאֲמָרָם ז"ל שָׁם: הֵהוּא בְּמִזְוֹן הוּא דְכְּתִיב, וְהֵינּוּ
דְּהַנְּקִימָה וְהַנְּטִירָה הַמְּחֻיבֵית לְתַלְמִיד חֶכֶם אֵינָה
בְּשִׁבִיל מְמוֹן, אוֹ תְּבָאָה עַל יְדֵי מְמוֹן וּמְכַל מְקוּם
הָרִי זֶה נְקִימָה וְנִטְרָה.

אֲלֵא שֵׁישׁ תְּנַאי בְּדָבָר, שִׁיְהִי תַלְמִיד חֶכֶם דְּיוֹקָא,
וְתַלְמִיד חֶכֶם הוּא שְׁמֻקְבֵל מִן הַחֲכָמָה* וְהוּא טָפֵל
אֵלֶיהָ, וְהֵינּוּ דְכָל עֲשִׂיּוֹתָיו וְעִנְיָנוֹ הוּא בְּשִׁבִיל
הַחֲכָמָה.

שְׂוֵהוּ בְּכָלֹת עִנְיָן הַנְּצַחֹן, וְהַנְּצַחֹן הוּא בְּגִדּוֹל
דְּיוֹקָא,

וְכָל מִי שְׂגִדּוֹל יוֹתֵר, מִדַּת הַנְּצַחֹן הוּא בְּיוֹתֵר
אֲצִלוֹ, וְלִכֵּן הַמְּלִךְ שְׂגִדּוֹל מְכַל הָעָם, דְּהוּוּ מַעֲלַת
הַמְּלִךְ שֶׁהוּא בְּחִיר הָעָם וְגִדּוֹל מֵהֶם וְכִמוֹ שְׁנִיאָמַר
גְּבִי שְׂאוּל* (שְׂמוּאֵל א' ט' ב') "וְאִין אִישׁ מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל טוֹב מִמּוֹנוֹ מִשְׁכָּמוֹ וּמַעֲלָה גְבוּהָ מִכָּל
הָעָם", וְלִכֵּן הִנֵּה בּוֹ שִׁיִּיד עִנְיָן הַנְּצַחֹן יוֹתֵר לְגִלּוֹת
רְצוֹנוֹ וְחִפְצוֹ וְלְהוֹצִיא נְצַחֹנוֹ, דְּהוּוּ גַם בֵּין סִיפֵת
עִנְיָן הַמְּלַחְמָה לְהוֹצִיא הַנְּצַחֹן.

דְּהִנֵּה בְּמַלְחָמָה הָרִי יֵשׁ ב' עִנְיָנִים הָא' לְשִׁלּוֹל
שָׁלָל וְלְבוֹז בּוֹ, וְהֵב' עִנְיָן הַמְּלַחְמָה הוּא לְהוֹצִיא

maintain a bitter grudge in his heart as a snake does. (The reason that the snake is used as a metaphor is explained there.)

The Talmud questions the above-quoted teaching of the Sages, noting that the Torah commands: "You shall not avenge nor bear a grudge."

And the Talmud itself answers that a sage is permitted such conduct, for the vengeance and the grudge allowed him (and indeed required of him) are not (G-d forbid) of the kinds forbidden in the Torah, which are related to money [or other material matters].

He who is permitted such conduct must be a sage of unquestioned integrity. Indeed, the Talmudic term for "sage" — implies one who is a self-effacing disciple of wisdom; it is for the sake of wisdom that he directs all his actions and affairs.

This attitude lies at the root of [a true desire for] victory, and it applies only to a man of stature.

Moreover, the greater the individual, the greater this desire. A king, for example, is chosen from his entire nation on account of his superior stature. Thus we read of Shaul HaMelech: "There was no better man than he among the Children of Israel; from his shoulders and upwards he was taller than any of the people" (I Shmuel 9:2). Such a king has a greater tendency to express his desire for victory, even to go to war, and to triumph.

A war may be motivated by the desire for spoil, or — more basically — by the

נצחוננו שיהיה כרצונו וקפצו שזהו עיקר המלחמה, וענינה להוציא נצחוננו.

דמלחמה לשלול שלל ולבוז בו הוא מלחמה של כח וגבורה בלבד, ומלחמה בכללות כלומר ההשכלה שבמלחמה הוא להוציא הנצחון שיהיה כקפצו ורצונו.

אמנם גם זה ענין הנצחון הוא דוקא כשיש מנגד המונע ומעכב ואז שייך נצחון, דכלא מנגד אינו שייך ענין הנצחון כלל, ומנהיג מלכותו כקפצו,

אמנם כאשר חפץ באיזה דבר וישנו מנגד לזה, אז עומד בנצחון כנגדו ומוציא נצחוננו, ובשביל ניצוח המנגד הרי מבזבז כל סגלות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמום וחתום מעין כל רואה, הנה בעת ניצוח המלחמה הוא מבזבז כל האוצרות,

והוא לפי* דמדת הנצחון הוא למעלה מרצון ועונג. והנה כל העונג הנעלה והנפלא שיש בסגלות מלכותו ואוצרות יקרו הנה אינו תופס מקום כלל לגבי הנצחון, והוא לפי שמדת הנצחון הוא למעלה מעונג,

ועוד יותר שגם חיוו משליך המלך מנגדו, ומצד גודל הנצחון עומד בעצמו בקשרי המלחמה, והוא לפי שהנצחון נמוע ומשרש בעצם הנפש למעלה יותר מכחות הגלויים שבנפש, והיינו שהוא למעלה מהאור והחיות שבא בגילוי, ולזאת הוא מפקיר את חיוו, ומכל שכן שהוא מבזבז אוצרותיו ותענוגי מלכים,

דהסדר בזה הוא, דבעת מלחמה פותחים את האוצרות ונותנים אותם על ידי שרי הפקידים שהם פקידים החיל, והפונה בזה הם אנשי החיל שהם דוקא עושים את הנצחון.

desire to win in a battle of conflicting wills.

In the former case, a war is merely a test of strength and courage. A war of the latter kind will be a battle of wits, if the king is to achieve the kind of victory that will satisfy his will.

The desire for victory will be aroused only when the king is opposed by a formidable obstacle; without it, he rules his domain as he pleases.

Once his wishes are challenged, however, then in order to secure victory he will squander all the rare treasures that have been collected year after year, generation after generation, precious resources that have never been used for any other purpose, and that have been hidden and sealed from all eyes.

The reason: A man's desire for victory is rooted higher in the soul than his will or his desire for pleasure. Hence the most intense delight that he could ever have from his rarest treasures is meaningless when weighed against his desire for victory.

In fact he will even risk his very life and take up his position in the thick of battle, because his drive to win is rooted in the very essence of his soul, higher than the soul's consciously revealed faculties, its spiritual light and life-force.

When war breaks out the royal treasure vaults are thrown open. Their resources are entrusted to the commanding officers in order that they should reach the rank and file soldiers, for it is they who will secure victory.

והדונקמא מזה יוכן למעלה דישנו גם כן
 בחינת אוצר, והוא מה דקמוס וחתום,
 וכמו שנאמר "יפתח ה' לך את אוצרו
 הטוב", ובהקשרה 'ואוצרד הטוב לנו
 תפתח', ו'מאוצר מתנת חנם חננו כו'
 שהם אוצרות החתומים,

ובעת המלחמה פותחים את האוצרות
 שמוסרים אותם על ידי פקידים, שהם
 פקידים החיל. אמנם הפנונה הוא בשביל
 החיל, לפי שהן הנה המביאים את הנצחון.

וזהו דישאל נקראים "צבאות ה'", לפי
 שהם אנשי החיל אשר הם עושים רצונו
 של מקום לנגד את המנגד - ולהם פותחים
 אוצר העליון בשביל ניצוח המלחמה לנגד
 את המנגד.

This parable describes the spiritual worlds. There, too, there are sealed and hidden treasures, like those of which the Torah speaks: — “G-d will open His goodly treasure house for you.” In the prayers, likewise, we ask: — “Open for us Your goodly treasure house.” And elsewhere: — “Graciously grant us Your gift from the storehouse of unearned bounty.”

In time of war, these sealed treasures too are entrusted to officers, who distribute them among the simple soldiers, for it is they who will secure the victory.

This, then, is why the people of Israel are called the legions of G-d, for it is they who do G-d's will, standing their ground in the cosmic campaign against the opposing forces. And it is for them, therefore, that the vaults of heavenly treasures are thrown open.

שאינו נוקם כו' בא אחרי מרו"ל מפני מה נענש שאול מפני שמחל על כבודו.

(* והוא לפי: ראה בכ"ז באריכות סד"ה צדקת פרונו תרפ"ט (קונטרס דרושי חתונה [סה"מ קונטרסים ח"א לו, ב ואילך. סה"מ תרפ"ט ע' 123 ואילך]). מאמרי פסח תש"ט (קונטרס סה [סה"מ תש"ט ע' 111 ואילך]).

(* ע"י הנביאים: ברכות לא, ב. ונתבאר בתו"א ותו"ח ר"פ בא.

(* ממואר שם: עיי"ש בחדא"ג מהרש"א. - ולהעיר מערכין טו, ב: אתה מזה הנאה יש לך.

(* מן החכמה: תו"א פ' יתרו סד"ה משה ידבר [סח, ג].

(* ולכן המלך .. גבי שאול: להעיר מיומא (שם) שמרו"ל כל ת"ח

SOME BACKGROUND

in 5710 (1950), the Previous Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn gave his son-in-law, Rabbi Menachem M. Schneerson, a chasidic discourse to publish, in four installments. The first was to be released for the upcoming Shabbos, 10th of Shevat, the yahrtzeit of his grandmother. There were 20 chapters in the discourse. It's title is "Basi LGani". As it happened, that Shabbos the Previous Rebbe passed on. This Ma'amar became his final word.

This year marks 71 years since his passing.

The following year, 10th of shevat 5711 (1951), the Rebbe assumed the leadership of Chabad by opening a discourse on the same words "Basi LGani" and elaborating its theme in greater depth. Each year thereafter, on the Yartzeit, the Rebbe would delve into one subsequent chapter of that original discourse. This happened for (almost) 2 full cycles of 20 years. This year corresponds to the 11th chapter. Next week, we will feature commentary from the Rebbe's discourse on this chapter.

לעילוי נשמות

ר' אברהם חיים ישראל ע"ה בן ר' יוסף ז"ל
וזוגתו מרת רעכיל ע"ה בת ר' עזריאל איכל הי"ד

נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו לאיו"ש טובות
מתוך הרחבה (ו) בשמחה וטוב לבב

For more resources related to Yud Shvat and
Basi L'Gani, visit www.BasiLGani.com

Published by Chayenu